

af en enkelt Rigmand, og det var en Friplads paa 365 Dage. Nu er Demokratiet i Aarhus Byraad naaet saa vidt, at overhovedet alle, der anmode om at faa Friplads, naar de ere ubemidlede, faa en saadan. Det viser Udviklingen, det viser, at vi ikke have arbejdet forgæves, og at vi baade her i Salen i det politiske Arbejde og i det kommunale Arbejde have evnet at bringe vore Tanker og vore Anskuelser frem til Virkelighed. Og det skal ogsaa nok vise sig med Hensyn til dette Forslag, at vi ville formaa det.

Naar der tales om de store Summer, som ville være at anvende til Løsningen af den her foreliggende Opgave, ja, saa lyder det stort: 12 Mill. Kr. Nu er det ikke sikkert, at det vil blive saa mange Penge, men i Forvejen giver Samfundet jo umaadelig store Summer ud til Løsning af dette Spørgsmaal, som Samfundet vilde spare, naar Stat og Kommune i Fællig tog sig af det og løste det paa den Maade, vi her foreslaa. Det er ikke nu saaledes, at vi lade de syge dø af Sult, der er ganske vist mange, der halvsulte, og som ikke faa den Pleje og Ernæring, de skulde have, og de blive Vantrivninger og komme aldrig rigtig til at bestille noget. Men ved at hjælpe disse Folk, uden at det faar Fattighjælps Karakter, kunne vi frigøre dem for det Stavnsbaand, som Fattigvæsenet nu en Gang er, og vi ville gøre dem til frie og stærke Mennesker, som, naar de blive raske, blive i Stand til at tage en Gerning op i Samfundet, og foruden det, de faa af Samfundet for deres Arbejde, kunne give en Rente til dette Samfund, som har hjulpet dem, den Gang de var i Betryk og Nød.

For Resten giver jeg ikke meget for de mange Penge, som her anvendes. Her i Danmark give vi hvert eneste Aar over en Mill. Kr. til en enkelt Familie. Det have vi Raad til, det er der ingen, der siger noget til. (*Birck*: Hvem er det?). Hvem det er? Det behøver det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (*Birck*) ikke at spørge om, det ved han meget godt. Vi give over en Mill. Kr. til en enkelt og meget rig Familie oven i Købet. (*Birck*: Hvem?). Hvem det er? Det er Kongefamilien. Naar det ærede Medlem er saa tungnem og ikke kender bedre til offentlige Forhold, skal jeg gerne oplyse ham om det, og nu har jeg oplyst ham om det. Men det er der ingen af de Herrer, som opponerer imod, der kommer ikke Forslag fra Ministeriet eller fra Fler-tallet i denne Sal om Nedsættelse af denne

store Bevilling til en enkelt Familie. Den kan ikke leve billigere, det er umuligt. Man kommer her stadig med Forslag om at forhøje de højere Embedsmænds Lønninger, og man motiverer det med, at de kunne virkelig ikke leve billigere. Nu vil jeg sige til de Herrer, til de Partier, som ere med til at støtte saa store Bevillinger, til at yde af det offentlige til enkelte Familier, til enkelte Personer, at selv om dette Forslag skulde koste 12 Mill. Kr., ere 12 Mill. Kr., anvendte til alle de Titusinder af syge og fattige Mennesker her i Landet, godt udgivne. Og dette Beløb bliver desuden mindre og mindre Aar for Aar, thi i samme Grad, som vi tage os af de syge og forebygge Sygdomme, skabe vi en sund og rask Slægt, skabe vi arbejdsdygtige Mennesker, som i Stedet for at ligge Samfundet til Byrde, ere i Stand til at give Samfundet Vederlag for, hvad Samfundet har ydet dem.

Derfor er dette Forslag i Virkeligheden baade et humant og et sundt økonomisk Forslag, og det skal nok blive til Lov; det skal blive til Lov, maaske allerede inden det Tidsrum, jeg har nævnt, inden der er gaaet 10 Aar. Det vil maaske ikke være 2 Valgdage, før der staar et Flertal i Landet, som kræver, at dette Forslag skal være Lov.

Indenrigsministeren (Berntsen): Maa jeg takke det ærede Medlem for det religiøse Afsnit i det Foredrag, vi nu hørte. Det er første Gang, jeg har hørt det ærede Medlem optræde som Lægprædikant. Man kan vel altsaa vente, at det ærede Medlem, der har mange Strengte paa sin Bue, ogsaa i Fremtiden vil lægge sig den Genre til. Det ærede Medlem beklagede sig over den Tone, hvori jeg havde talt til de Herrer Socialdemokrater. Det forekommer mig, at jeg har talt i en meget pæn og høflig Tone, som jeg altid plejer. Men naar det ærede Medlem bebrejdede mig min Tone, maatte jeg være berettiget til at gaa ud fra, at jeg vilde lære en helt anderledes høflig og pæn Tone af den sidste ærede Taler. Jeg henstiller dog til ærede Medlemmers Overvejelse, om den Tone, hvori det ærede Medlem talte til mig, kan sammenlignes med den, hvori jeg talte til hans Kolleger. Den Tone kan det ærede Medlem godt have for sig selv.

Naar det ærede Medlem mente, at jeg havde talt, som jeg gjorde, fordi jeg vilde hævde mig Navnet Antisocialist, skal jeg sige til det ærede Medlem: Nej, Navne have for mig intet Værd, og det bør de